

EGETE NYÁRI TÁBOR 2016.

2016.07.18-07.23. között táborozáson vettem részt a szüleimmel és testvéremmel, a Szigetközben, az Ildi néni és a Feri bácsi szervezésében.

Már az odavezető út is kalandos volt, hiszen vonattal mentünk Székesfehérvárról Mosonmagyaróvárra, majd külön busszal Dunakilitire a Vadvíz Kempingbe, ahol a szállás volt. Az első nap egy kisebb gyalogtúrán is részt vettem, ahol megnéztük a Dunakiliti duzzasztó művet, voltunk alatta, benne és rajta is. Nagyon izgalmas volt látni, hogy vadul hömpölyög a nyitott zsilipen keresztül a Duna, a lábunk alatt pedig csak egy rács volt.

A második nap biciklitúrára mentünk. Közel 30 km-et tekertünk a kanyargós Duna partján, a gát tetején, majd Lipót, Darnózseli, Halászi, Dunasziget, Cikolasziget és Doborgazsziget érintésével érkeztünk vissza a szállásra. Körülbelül 59 km-et tettünk meg a kölcsönzött biciklikkel. Jól elfáradtunk, mire a szállásra értünk, de büszkék voltunk, hogy teljesítettük a távot.

A harmadik nap a Lipóti Termál és Élmenyfürdőben voltunk, ahol egész nap csúszdázunk. Szuper csúszdák voltak.

A negyedik nap egy külön busszal Ausztriába mentünk át, ahol Oberpullendorf településen felszálltunk a hajtányokra és 23 km-en keresztül hajtányoztunk (pedáloztunk). Izgalmas volt, amikor egy-egy közutat kereszteztünk és nekünk kellett a sorompókat kezelni, a forgalmat megállítani. Minden autós kedvesen integetett.

Több megálló is volt a 23 km-es út alatt, az egyik ilyen megállóban megnéztük a Lackerbachi kastély múzeumot is, ahol az idegenvezető néni nagyon kedves volt – és ráadásul magyar -.

Az ötödik nap kenu túrára indultunk, amit már nagyon vártam. A kenuzás előtt a túravezető a biztonságunk érdekében elmondott egy-két fontos szabályt mire kell figyelni, majd beszálltunk a 4 személyes hajókba és nekiláttunk a kb. 14 km-es túrának. A túravezető, aki szerintem a Szigetközt úgy ismerte, mint a tenyerét, olyan vadregényes helyekre navigált el minket, hogy nem győztünk ámulni. Volt, hogy széles medrű, lassú folyású Duna szakaszon eveztünk, volt hogy nagyon keskeny medrű, benyúló ágakat kerülgetve, bujkálva, békalencsés vízben eveztünk, ahova ráadásul egy szűk „csövön” keresztül jutottunk el, de volt olyan sebes folyású szakasz is, ahol még egy vízbeborulás szemtanúi is lehettünk. Elég félelmetes volt, ahogy a vízbe esett embereket és a hajót úgy vitte a víz, mintha papírból lettek volna. Szerencsére a túravezető nagyon tapasztalt volt és ezt a veszélyes helyzetet is szuperül megoldotta.

A kenu túrán átkeltünk két bukógáton is, ahol a kenukat ki kellett emelni a vízből.

A táborban egyébként minden nap finom reggelit és vacsorát kaptunk, szabad időben fociztunk, ping-pongoztunk, együtt énekeltünk a táborlakókkal, fürödtünk és fejeseket ugráltunk a Dunába. A tábor végén még tábortűzet is gyújtottunk. Jó barátságba kerültünk a többi kisgyerekekkel, akik szintén táborlakók voltak.

A hatodik nap hazaindultunk, szintén vonattal.

Nagyon-nagyon jól éreztem magam a táborba, nagyon kedvesek, segítőkészek voltak a táborlakók, és renget olyan élményt kaptam, amit sosem fogok elfelejteni.